

LBRIS

We know
books

Rareș
CĂLUGĂR

**PĂDUREA DE
SCORTISORI**

♪ ♪

EDITURA
PRUT

Nu vreau să smulg barba unui leu mort.

*Nu e izbândă mai mare
decât cea care pe vrăjmașii ce se dau bătuți
îi supune și-n cuget.*

La final, îi zic Luizei, nici n-o să mai ai timp să te gândești la toate lucrurile și persoanele care au însemnat totul pentru tine

și care, înainte să fie încorporate zidului de întuneric, ți se înșiră pentru o clipă în fața ochilor precum trunchiurile subțiri dintr-o pădure de scorțișori.

When you take a life, you take your own.

And all of our dads are dead, Paul.

La final, tot ce-ți mai ocupă mintea e groaza că nu mai ești ocolit, că ți se întâmplă și ție.

Cel puțin noi nu vom prinde momentul în care 29 martie nu va mai spune nimănui nimic. Obsolescența comemorărilor ține de o umanitate care nu va mai face acordurile esențiale.

Cuprins

Zilele noastre în Villefranche	3
Canadiana.....	8
Crabul cu manteleta din fâș roșu.....	16
Moșii de vară.....	24
Băiatul băieților	29
Camera de comerț	39
O altă viață mărunță.....	41
Meditații asupra trupului lui Joseph Gandy	53
Stabilopozii maghiari	59
Pădurea de scorțișori	62

Zilele noastre în Villefranche

1.

Burnițează de azi-noapte
peste pădurea din spatele casei.

Durează mai mult,
se aude vocea joasă a lui Arne.
Umiditatea înmoaie pâinea
până să se prăjească.
Și își apropie de scalp cuțitul pentru unt
ca să se scarpine.

De-a lungul lizierei,
fostul gater formează o blocadă
între regnuri.

Aș mai putea rămâne o vreme în dreptul ferestrei
ca să admir curajul căii ferate forestiere:
după cum se vede, este singura care străpunge vegetația,

secționând rădăcinile aproape aeriene
ale rășinoaselor.

Frazarea ușor prețioasă îmi produce palpitații.
Ori poate că e de la cafea—

surâd în fața
acestor incursiuni pe tărâmul adrenalinei facile.

Dacă te gândești prea mult, ieși în pierdere, intervine Arne,
pentru că treci neapărat de-o parte sau de alta a baricadei.
Îți reduci considerabil opțiunile; îți îngustezi câmpul vizual.
Și cel mai important: nu atribui o intenție
acolo unde nu există.

Afară, în ceață, capilarele lemnoase absorb
oxidul de fier regurgitat de către utilaje.
Cum scoarța copacilor mustește de sânge, rezultă că
la fiecare trunchi a avut loc o crimă îngrozitoare—

Dar văd că e prea obosit ca să duc până la capăt
scenariul. Încă buimac, i se încliază gura.

I-am lăsat mașina pornită
cu încălzirea dată la maximum.
Înăuntru e deja insuportabil; capota dogorește.

Mă îndepărtez scârbit
de fiarele scânteietoare.
Dacă aş rămâne, m-aş alege
cu o altă durere de cap.

Nici nu insista
că unele lucruri decurg neapărat din altele,
ți răspund tăios după ce nu mă mai poate auzi,
punând pe seama lui o vină imaginară, când de fapt
sunt iritat pentru că nu mi-a reproșat și asta.

Diseară va ieși din tură,
va ajunge acasă și vom reîncălzi spaghetele
ornate cu frunze de busuioc. Apoi,
ne vom băga sub plapumă și ne vom încrucișa picioarele
pentru a le încălzi.

Și vom da *play* la ceva, dacă va avea chef.

Când dau să sting veioza, veverița își scapă nucile
pe tabla acoperișului. Când mormăie,
cu fața cufundată în pernă, vrând să știe ce se aude,
îi zic că a reînceput ploaia.

Imaginează-ți o magazie din lemn putrezit
care trebuie demolată, deși
mirosul gudronului te duce cu gândul la
perioada în care porcii erau îngrășați
timp de un an în spatele blocului.

Știi că burnițează de azi-noapte
peste pădurea din spatele casei—

și autocamioanele Volvo vuiesc pe autostradă,
purtând mărfuri grele dinspre sudul ținutului înspre nord.

Șoferii aceia nu-și găsesc niciodată locul,
îmi șoptește, nefiind sigur dacă am adormit.
Când se opresc în vreo parcare ca să se ușureze,
nostalgia marcajelor rutiere îi împinge deja mai departe.
Tălpile li se dezlipesc involuntar de pe asfalt, încep

să pună iarăși un picior în fața celuiilalt;
se cațără în cabină și demarează în trombă.

Povestește cu palmele transpirate de emoție.
Apoi, după o vreme, pufnește subtil, alunecând în somn.

Dacă ar exista inocența,
i-ar aparține lui Arne în aceste momente.

1.

Vizita bătrânei doamne scriitoare
cu părul ca frunzulițele de cânepă rulate pe bigudiuri
o ia prin surprindere pe Camelia:

Am fost om și m-ai făcut mimoză, își zice.

Până acum, credeam că mă descurc cu
calmantele astea pe bază de plante;
până acum, vezica mi-era vezică
și sfincterele mă țineau bine-mersi.

(Și când era mică îi venea să-și dea drumul
în fața pomului de Crăciun frumos decorat, dar atunci
se întâmpla numai din pricina fiorului plăcerii festive.)

Eram rezultatul unui *kintsugi* ordinar
(Măi, măcar aurul anxietății ăleia
reușea să o păstreze întregă.),

aveam timp să umezesc și să desfac șervețelul
strat cu strat – strat cu strat – strat cu strat
într-o cameră doar a mea.

(Am oricum doar una în casa asta de sub stejari.)

(Are oricum doar una în casa asta de sub arțari.)

*What a beautiful little bookshop you've got here,
dear Camelia. Thoroughly charming!
Just make sure it doesn't get eaten
by that big, fat global warming shark!*

2.

Numele de scenă al Cameliei e Cenușăreasa-din-amiază.
Dar atunci când catedrala din centru anunță vecernia
într-un plen absolut infernal de clopote
programul Cameliei se termină.

Încuie cărțile și fuge acasă
repede, repede – Nu cumva o trece la baie?
(Dacă îmi crește pulsul și fac pe mine?)